

Περισσότεροι
από 2.000.000
αναγνώστες

New York Times
best-seller

Επειδή
το χρώμα του έρωτα
δεν είναι γκρι, αλλά
κόκκινο της φωτιάς

Όμορφο
ΚΑΘΑΡΜΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

CHRISTINA LAUREN

Ένα

Ο πατέρας μου έλεγε πάντα ότι ο καλύτερος τρόπος για να μάθεις μια δουλειά είναι να μην αφήσεις από τα μάτια σου κάποιον που την κάνει.

«Για να πάρεις μια δουλειά που βρίσκεται στην κορυφή, πρέπει να ξεκινήσεις από χαμηλά», μου έλεγε. «Να γίνεις ο άνθρωπος χωρίς τον οποίο δεν μπορεί να ζήσει το αφεντικό. Να γίνεις το δεξί του χέρι. Όταν λοιπόν μάθεις τον κόσμο τους, εκείνοι θα σε αρπάξουν και θα σε προωθήσουν πριν καν πάρεις το πτυχίο σου.»

Είχα γίνει αναντικατάστατη. Και σίγουρα είχα γίνει το Δεξί Χέρι. Μόνο που, στην περίπτωση μου, τύχαινε να είμαι το δεξί χέρι που τις περισσότερες μέρες ήθελε να χαστουκίσει το αναθεματισμένο το πρόσωπο.

Αφεντικό μου ήταν ο κύριος Μπένετ Ράιαν. Ένα όμορφο κάθαρμα.

Ένωθα σφιξίμο στο στομάχι και μόνο που τον σκεφτόμουν: ψηλός, κούκλος και απαίσιος. Ήταν το πιο ξεροκέφαλο, ξιπασμένο καθίκι που είχα γνωρίσει ποτέ. Είχα ακούσει όλες τις άλλες γυναίκες στο γραφείο να κουτσομπολεύουν τα κατορθώματά του και αναρωτιόμουν μήπως το μόνο που τελικά χρειάζεται κανείς είναι ένα όμορφο πρόσωπο. Όμως ο πατέρας μου έλεγε και το άλλο: «Από πολύ νωρίς στη ζωή σου θα αντι-

ληφθείς ότι η ομορφιά είναι επιδερμική, ενώ η ασχήμια φτάνει ως το κόκαλο.» Είχα γνωρίσει αρκετούς αντιπαθητικούς άντρες τα τελευταία χρόνια, είχα βγει με μερικούς τέτοιους όταν πήγαινα σχολείο ή και αργότερα στο κολέγιο. Αυτός εδώ όμως ήταν το κάτι άλλο.

«Καλημέρα σας, δεσποινίς Μιλς!» Ο κύριος Ράιαν στεκόταν στην είσοδο του γραφείου μου, το οποίο χρησίμευε και ως προθάλαμος του δικού του. Η φωνή του έσταζε μέλι, με έναν παραπλανητικό τρόπο... σαν να είχε χυθεί πάνω στον πάγο το μέλι και να είχε κρυσταλλώσει.

Εκείνο το πρωί είχα ήδη βρέξει το κινητό μου, είχα πετάξει κατά λάθος τα σκουλαρίκια μου στα σκουπίδια, με είχαν τρακάρει από πίσω στον αυτοκινητόδρομο, είχα αναγκαστεί να περιμένω τους μπάτσους να έρθουν και να μας πουν αυτό που ήδη γνωρίζαμε και οι δύο –ότι έφταιγε ο άλλος οδηγός– και το τελευταίο πράγμα που χρειαζόμουν ήταν ένας ξινός κύριος Ράιαν.

Δυστυχώς για μένα, δεν κυκλοφορούσε σε άλλες γεύσεις.

Του απάντησα με το συνηθισμένο μου «Καλημέρα, κύριε Ράιαν», ελπίζοντας ότι θα μου απαντούσε με το συνηθισμένο κοφτό νεύμα του.

Όταν όμως επιχείρησα να τον προσπεράσω διακριτικά, εκείνος μουρμούρισε: «Σοβαρά; Τι εννοείτε λέγοντας "Καλημέρα", δεσποινίς Μιλς; Τι ώρα είναι στον κόσμο σας;»

Σταμάτησα και αντιμετώπισα το ψυχρό βλέμμα του. Ήταν τουλάχιστον είκοσι εκατοστά ψηλότερος από μένα, και πριν αρχίσω να δουλεύω για κείνον δεν είχα νιώσει ποτέ τόσο μικροσκοπική. Είχα κλείσει έξι χρόνια στον Όμιλο Ράιαν Μίντια. Αλλά από τη στιγμή που εκείνος επέστρεψε στην οικογενειακή επιχείρηση, πριν από εννέα μήνες, είχα αρχίσει να φοράω τα-

κούνια που στο παρελθόν θεωρούσα ότι ήταν για το τσίρκο, απλώς για να μπορέσω να πλησιάσω στο ύψος των ματιών του. Ακόμα κι έτσι όμως, ήμουν και πάλι αναγκασμένη να γέρνω προς τα πίσω το κεφάλι, κάτι το οποίο ο ίδιος προφανώς απολάμβανε. Τα καστανά μάτια του άστραφταν.

«Είχα ένα φριχτό πρωινό. Δεν θα ξανασυμβεί», είπα, διαπιστώνοντας με ανακούφιση ότι η φωνή μου ακουγόταν σταθερή. Ποτέ δεν είχα αργήσει, ούτε μία φορά, αυτό όμως δεν τον εμπόδισε να το κάνει θέμα την πρώτη φορά που συνέβη. Κατάφερα να τον προσπεράσω, κρέμασα την τσάντα και το παλτό μου στην ντουλάπα μου και άνοιξα τον υπολογιστή μου. Προσπαθούσα να συμπεριφέρομαι σαν να μη στεκόταν στο κατώφλι της πόρτας μου, παρακολουθώντας την κάθε μου κίνηση.

«Το "φριχτό πρωινό" θα μπορούσε πολύ εύστοχα να περιγράψει και αυτό που χρειάστηκε να αντιμετωπίσω εγώ λόγω της απουσίας σας. Μίλησα ο ίδιος με τον Άλεξ Σάφερ για να τον καλμάρω επειδή δεν έλαβε τα υπογεγραμμένα συμβόλαια την ώρα που του είχαμε υποσχεθεί: στις εννιά π.μ., ώρα Ανατολικής Ακτής. Αναγκάστηκα να τηλεφωνήσω στη Μαντλίν Μπομόν για να την ενημερώσω ότι έχουμε την πρόθεση να προχωρήσουμε με την πρόταση που της υποβάλαμε γραπτώς. Με άλλα λόγια, σήμερα το πρωί έκανα και τη δική σας δουλειά και τη δική μου. Είμαι σίγουρος ότι ακόμα κι αν είχατε ένα "φριχτό πρωινό", θα μπορούσατε να τα καταφέρετε να είστε εδώ στις οχτώ. Μερικοί από εμάς ξυπνάμε και αρχίζουμε να δουλεύουμε πριν από τις δέκα.»

Σήκωσα τα μάτια και συνάντησα ένα βλέμμα που πετούσε σπίθες, εντελώς επιθετικό, ενώ τα χέρια του ήταν σταυρωμένα πάνω απ' το πλατύ του στέρνο –κι όλα αυτά επειδή είχα αργή-

σει μία ώρα. Ανοιγόκλεισα τα μάτια για να διώξω αυτή την εικόνα ενώ ήμουν αποφασισμένη να μην κοιτάξω τους ώμους του που διαγράφονταν κάτω απ' το σκούρο, ραμμένο κατά παραγγελία κοστούμι του. Είχα κάνει το λάθος να επισκεφτώ το γυμναστήριο του ξενοδοχείου στη διάρκεια ενός συνεδρίου, τον πρώτο μήνα που δούλεψα κοντά του. Μόλις μπήκα μέσα, τον είδα μπροστά μου ιδρωμένο και ημίγυμνο δίπλα στον διάδρομο. Οποιοδήποτε αρσενικό φωτομοντέλο στον κόσμο θα σκότωνε για να έχει το πρόσωπό του και δεν είχα δει ποτέ σε άντρα τόσο ωραία μαλλιά. Μαλλιά αμέσως μετά το γαμήσι. Έτσι τα αποκαλούσαν τα κορίτσια από τους κάτω ορόφους και, αν ήθελα να πιστέψω τα λόγια τους, ο τίτλος αυτός ήταν επάξια κερδισμένος. Η εικόνα του να σκουπίζει το στήθος του με το μπλουζάκι του έμεινε χαραγμένη για πάντα στο μυαλό μου.

Φυσικά, εκείνος είχε ανοίξει το στόμα του για να την καταστρέψει: «Χαίρομαι που επιτέλους σας βλέπω να ενδιαφέρεστε για τη φυσική σας κατάσταση, δεσποινίς Μιλς.»

Μαλάκα...

«Λυπάμαι, κύριε Ράιαν», είπα με μια υποψία σαρκασμού. «Αντιλαμβάνομαι πόσο μεγάλο βάρος ήταν για εσάς να χειριστείτε το μηχάνημα του φαξ και να σηκώσετε το τηλέφωνο. Όπως σας είπα, δεν πρόκειται να ξανασυμβεί.»

«Φυσικά και δεν θα ξανασυμβεί», απάντησε εκείνος, ενώ το αυτάρεσκο χαμόγελο δεν έλεγε να εγκαταλείψει το πρόσωπό του.

Αν κρατούσε το στόμα του κλειστό, θα ήταν τέλειος. Λίγη μονωτική ταινία θα ήταν ό,τι έπρεπε. Είχα ένα κομμάτι στο γραφείο μου και κατά καιρούς το έβγαζα και το χάιδευα, ελπίζοντας ότι κάποια μέρα θα μου δινόταν η ευκαιρία να το χρησιμοποιήσω.

«Και, για να μην επιτρέψετε στον εαυτό σας να ξεχάσει αυτό το συμβάν, θα ήθελα να έχω συμπληρωμένους τους πίνακες για τους πελάτες Σάφερ, Κόλτον και Μπομόν στο γραφείο μου έως τις πέντε. Επίσης, για να αναπληρώσετε την ώρα που χάθηκε σήμερα το πρωί, θα μου κάνετε μια εικονική παρουσία για το διοικητικό συμβούλιο σχετικά με τον λογαριασμό του Παπαδάκη στην αίθουσα συνεδριάσεων, στις έξι. Αν θέλετε να διαχειριστείτε εσείς αυτόν τον λογαριασμό, θα πρέπει να μου αποδείξετε ότι ξέρετε τι διάλογο κάνετε.»

Γούρλωσα τα μάτια μου βλέποντάς τον να μου γυρίζει την πλάτη και να κλείνει με δύναμη πίσω του την πόρτα. Ήξερε πολύ καλά ότι ήμουν μπροστά απ' το χρονοδιάγραμμα με αυτόν τον λογαριασμό, τον οποίο χρησιμοποιούσα επίσης και για τη διπλωματική του MBA μου. Θα είχα μπροστά μου αρκετούς μήνες περιθώριο για να ολοκληρώσω τις διαφάνειές μου από τη στιγμή που θα υπογράφονταν τα συμβόλαια... τα οποία όμως δεν είχαν υπογραφεί ακόμα –ούτε καν είχαν συνταχθεί στην τελική τους μορφή. Τώρα, εκτός όλων των άλλων, ήθελε να του κάνω και μια εικονική παρουσίαση για το διοικητικό συμβούλιο σε... κοίταξα το ρολόι μου. Τέλεια, σε εφτάμισι ώρες, αν δεν έκανα διάλειμμα για μεσημεριανό. Άνοιξα τον φάκελο Παπαδάκη και έπεσα με τα μούτρα στη δουλειά.

Την ώρα που όλοι οι υπόλοιποι άρχιζαν να την κάνουν για το μεσημεριανό φαγητό, εγώ έμεινα κολλημένη στο γραφείο μου με έναν καφέ και μία μπάρα δημητριακών που είχα αγοράσει από το αυτόματο μηχάνημα. Συνήθως έφερνα μαζί μου κάτι απ' το σπίτι ή πήγαινα με τους άλλους ασκούμενους για να

τσιμπήσουμε κάτι, σήμερα όμως ο χρόνος δεν ήταν με το μέρος μου. Άκουσα την εξωτερική πόρτα του γραφείου ν' ανοίγει και σήκωσα το βλέμμα. Χαμογέλασα βλέποντας τη Σάρα Ντίλον να μπαίνει μέσα. Με τη Σάρα ήμασταν στο ίδιο πρόγραμμα άσκησης για το MBA στον Όμιλο Ράιαν, αν και εκείνη δούλευε στο λογιστήριο.

«Έτοιμη για φαγητό;» με ρώτησε.

«Δυστυχώς δεν θα μπορέσω να βγω. Η μέρα μου είναι σκέτη κόλαση.» Την κοίταξα με ύφος απολογητικό και το χαμόγελό της έγινε κάπως πονηρό.

«Η μέρα είναι σκέτη κόλαση ή μήπως το αφεντικό;» Κάθισε απέναντί μου στο γραφείο. «Άκουσα ότι τα είχε πάρει στο κρανίο σήμερα το πρωί.»

Την κοίταξα με νόημα. Η Σάρα δεν δούλευε για τον Μπένετ Ράιαν, αλλά ήξερε τα πάντα γι' αυτόν. Ως νεότερος γιος του ιδρυτή της εταιρείας, Έλιοτ Ράιαν, και με τον πασίγνωστο οξύθυμο χαρακτήρα του, ήταν ένας ζωντανός θρύλος για ολόκληρο το κτίριο. «Ακόμα κι αν είχα έναν κλώνο, δεν θα κατάφερνα να τελειώσω στην ώρα μου.»

«Σίγουρα δεν θέλεις να σου φέρω κάτι απέξω;» Με το βλέμμα έδειξε προς το γραφείο του. «Έναν πληρωμένο δολοφόνο ίσως; Λίγο αγιασμό;»

Γέλασα. «Όχι, ευχαριστώ.»

Η Σάρα χαμογέλασε κι έφυγε. Κατέβασα την τελευταία γουλιά του καφέ μου και έσκυψα για να κοιτάξω έναν πόντο που είχε φύγει απ' το καλσόν μου. «Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά», άρχισα να λέω καθώς άκουσα τη Σάρα να ξαναμπαίνει στο γραφείο, «μου σκίστηκε και το καλσόν. Άκου, αν πας κάπου που έχουν σοκολάτες, φέρε μου κανένα κιλό για να τις τσακίσω αργότερα.»

Σήκωσα τα μάτια και είδα ότι δεν ήταν η Σάρα που στεκόταν μπροστά μου. Τα μάγουλά μου κοκκίνισαν και κατέβασα τη φούστα μου.

«Με συγχωρείτε, κύριε Ράιαν, δεν...»

«Δεσποινίς Μιλς, εφόσον εσείς και τα υπόλοιπα κορίτσια του γραφείου έχετε αρκετό χρόνο ώστε να κουβεντιάζετε θέματα που αφορούν τα εσώρουχά σας, εκτός από την παρουσίαση του Παπαδάκη θα ήθελα να κατεβείτε επίσης στο γραφείο της Γουίλις και να πάρετε την ανάλυση και τμηματοποίηση της αγοράς για την Μπομόν.» Ίσιωσε τη γραβάτα του κοιτάζοντας το είδωλό του στο παράθυρο. «Πιστεύετε ότι θα τα καταφέρετε;»

Ήταν η ιδέα μου ή με είχε μόλις αποκαλέσει «κορίτσι του γραφείου»; Η αλήθεια είναι ότι, πράγματι, στο πλαίσιο της άσκησης μου, έκανα συχνά κάποιες δουλειές γραμματειακής υποστήριξης, ωστόσο ήξερε πολύ καλά ότι εργαζόμουν επί χρόνια στην εταιρεία του πριν κερδίσω την υποτροφία του ιδρύματος Τζ. Τ. Μίλερ για το Πανεπιστήμιο Νορθγουέστερν. Σε τέσσερις μήνες θα έπαιρνα το πτυχίο μου στη διοίκηση επιχειρήσεων.

Θα πάρω το πτυχίο μου και δεν θα σ' έχω πια πάνω απ' το κεφάλι μου, σκέφτηκα. Σήκωσα το βλέμμα μου στα μάτια του που πέταγαν φλόγες. «Πολύ ευχαρίστως θα τη ζητήσω απ' τη Σαμ αν...»

«Δεν εννοούσα αυτό», με διέκοψε. «Θα ήθελα να πάτε εσείς και να την πάρετε.» Με κοίταξε για λίγο έτσι όπως είχα μείνει με το στόμα ανοιχτό, πριν κάνει στροφή και ορμήσει ξανά προς το γραφείο του, κλείνοντας απότομα πίσω του την πόρτα.

Καλά, ποιο ήταν το πρόβλημά του, ρε γαμώτο; Ήταν απαραίτητο να κοπανάει πίσω του τις πόρτες σαν κανένας δεκα-

πεντάχρονος; Άρπαξα το σακάκι μου από την πλάτη της καρέκλας μου και ξεκίνησα για το θυγατρικό μας γραφείο λίγα κτίρια παρακάτω.

Όταν επέστρεψα, χτύπησα την πόρτα του αλλά δεν πήρα απάντηση. Δοκίμασα το πόμολο. Κλειδωμένο. Μάλλον θα είχε πάει να συναντήσει κάποια πριγκίπισσα των επενδυτικών κεφαλαίων για ένα απογευματινό πήδημα στα γρήγορα, την ώρα που εγώ έτρεχα σαν την παλαβή στους δρόμους του Σικάγου. Έσπρωξα τον φάκελο μέσα στη σχισμή για την αλληλογραφία, ελπίζοντας ότι τα χαρτιά θα σκόρπιζαν παντού κι εκείνος θα αναγκαζόταν να σκύψει να τα μαζέψει. Καλά να πάθαινε. Μου άρεσε να τον φαντάζομαι γονατιστό στο πάτωμα, να μαζεύει τα σκόρπια έγγραφα. Από την άλλη, τέτοιος που ήταν, ήξερα ότι θα φώναζε εμένα μέσα σ' εκείνο τον αποστειρωμένο λάκκο με τα λιοντάρια για να τα μαζέψω εγώ, ενώ εκείνος θα παρακολουθούσε.

Τέσσερις ώρες αργότερα είχα τελειώσει την ενημέρωση της κατάστασης των λογαριασμών, είχα σχεδόν ετοιμάσει τις διαφάνειές μου και κόντευε να με πιάσει υστερικό γέλιο με το πόσο φριχτά εξελισσόταν η μέρα μου. Έπιασα τον εαυτό μου να καταστρώνει έναν αιμοσταγή και βασανιστικό φόνο για το παιδί που δούλευε στο φωτοτυπικό κέντρο. Μια απλή δουλειά –δεν είχα ζητήσει τίποτα περισσότερο. Να φωτοτυπήσει μερικά έγγραφα, να δέσει κάποια άλλα. Εύκολα πράγματα. Απλά. Κι όμως. Του είχε πάρει δύο ώρες.

Έτρεχα στον σκοτεινό διάδρομο του άδειου πλέον κτιρίου, κρατώντας αδέξια στην αγκαλιά μου το υλικό της παρουσίας. Κοίταξα το ρολόι μου. Έξι και είκοσι. Ο κύριος Ράιαν θα με έσκιζε. Είχα αργήσει είκοσι λεπτά. Όπως είχα αντιληφθεί σήμερα το πρωί, σιχαινόταν την αργοπορία. Η λέξη «αργά» δεν

υπήρχε στο *Λεξικό Μπένετ Μαλάκα Ράιαν*. Όπως και οι λέξεις «καρδιά», «καλοσύνη», «κατανόηση», «διάλειμμα για μεσημεριανό» ή «ευχαριστώ.»

Κι έτσι λοιπόν διέσχιζα τρέχοντας τους άδειους διαδρόμους με τις ιταλικές ψηλοτάκουνες πλατφόρμες μου, κατευθυνόμενη προς τον δήμό μου.

Πάρε βαθιές ανάσες, Χλόη. Ο τύπος οσμίζεται τον φόβο.

Πλησιάζοντας στην αίθουσα συνεδριάσεων, προσπάθησα να ηρεμήσω την ανάσα μου και επιβράδυνα το βήμα μου. Ένα απαλό φως διακρινόταν κάτω απ' την κλειστή πόρτα. Σίγουρα εκείνος ήταν ήδη μέσα και με περίμενε. Προσεκτικά επιχείρησα να ισιώσω τα μαλλιά και τα ρούχα μου ενώ τακτοποιούσα το μάτσο με τα έγγραφα που κρατούσα στα χέρια μου. Πήρα μια βαθιά ανάσα και χτύπησα την πόρτα.

«Περάστε.»

Μπήκα στην τεράστια αίθουσα με τον απαλό φωτισμό. Ο ένας τοίχος καλυπτόταν από παράθυρα που ξεκινούσαν απ' το πάτωμα κι έφταναν ως το ταβάνι, προσφέροντας μια υπέροχη θέα στο Σικάγο από το ύψος του δέκατου όγδοου ορόφου. Το δειλινό σκοτείνιαζε τον ουρανό, και οι ουρανοξύστες κηλίδωναν τον ορίζοντα με τα φωτισμένα παράθυρά τους. Στο κέντρο της αίθουσας υπήρχε ένα μεγάλο βαρύ τραπέζι συνεδριάσεων και στην κεφαλή του, απέναντί μου, καθόταν ο κύριος Ράιαν.

Είχε κρεμάσει το σακάκι του στην πλάτη της καρέκλας του, είχε χαλαρώσει τη γραβάτα του, τα κολλαριστά μανίκια του πουκάμισού του ήταν σηκωμένα ως τους αγκώνες και το σαγόνι του αναπαυόταν πάνω στο τρίγωνο που σχημάτιζαν τα δάχτυλά του. Το βλέμμα του ήταν καρφωμένο πάνω μου, αλλά δεν είπε τίποτα.

«Σας ζητώ συγγνώμη, κύριε Ράιαν», είπα κοντανασαίνοντας και με τρεμάμενη φωνή. «Η εκτύπωση καθυστέρησε...» Σταμάτησα. Οι δικαιολογίες δεν θα βοηθούσαν την κατάσταση μου. Εξάλλου δεν ήμουν διατεθειμένη να του επιτρέψω να με κατηγορήσει για κάτι που δεν ήταν δική μου ευθύνη. Να πάει να γαμηθεί... Μαζεύοντας όλο το θάρρος που μόλις είχα αποκτήσει, σήκωσα ψηλά το πιγούνι μου και πήγα δίπλα στο κάθισμά του.

Χωρίς να τον κοιτάξω στα μάτια, τακτοποίησα τα χαρτιά μου και ακούμπησα ένα αντίγραφο της παρουσίας μου προστά μας, πάνω στο τραπέζι. «Μπορώ να αρχίσω;»

Δεν μου απάντησε, το βλέμμα του διαπερνούσε τη βιτρίνα του θάρρους μου. Όλα θα ήταν πολύ πιο εύκολα αν δεν ήταν τόσο κούκλος. Αντί να μιλήσει, έδειξε το υλικό που είχα τοποθετήσει μπροστά του, παροτρύνοντάς με να συνεχίσω.

Καθάρισα τον λαιμό μου και ξεκίνησα την παρουσίασή μου. Καθώς ανέλυα τις διαφορετικές πτυχές της πρότασής μας, εκείνος παρέμενε σιωπηλός, κοιτάζοντας μόνο το αντίγραφο που είχε μπροστά του. Γιατί ήταν τόσο ήρεμος; Οι εκρήξεις του ήταν κάτι που μπορούσα να αντιμετωπίσω. Την αλλόκοτη σιωπή του όμως; Ήταν κάτι που μου προκαλούσε ταραχή.

Ήμουν σκυμμένη πάνω απ' το τραπέζι, δείχνοντας μια σειρά γραφικές παραστάσεις, όταν συνέβη...

«Το χρονοδιάγραμμά τους έως το πρώτο ορόσημο είναι λίγο αμφι...» Σταμάτησα στα μισά της φράσης. Η ανάσα μου είχε σκαλώσει στον λαιμό μου. Το χέρι του άγγιξε απαλά το κάτω μέρος της πλάτης μου κι έπειτα γλίστρησε προς τα κάτω και σταμάτησε στην καμπύλη του κώλου μου. Τους εννιά μήνες που δούλευα για εκείνον, ποτέ δεν με είχε αγγίξει σκόπιμα.

Δεν υπήρχε η παραμικρή αμφιβολία ότι αυτό ήταν σκόπιμο.

Η θερμότητα από το χέρι του διαπέρασε τη φούστα μου κι έφτασε στην επιδερμίδα μου. Όλοι οι μύες του σώματός μου σφίχτηκαν κι ένιωσα τα σωθικά μου να λιώνουν. Μα τι διάολο έκανε; Το μυαλό μου ούρλιαζε να διώξω το χέρι του από πάνω μου, το κορμί μου όμως είχε διαφορετική γνώμη. Οι ρώγες μου σκλήρυναν και η μοναδική μου αντίδραση ήταν να σφίξω τα δόντια μου. *Προδότρες ρώγες.*

Με την καρδιά μου να σφυροκοπά στο στήθος, πέρασε τουλάχιστον μισό λεπτό, και κανένας απ' τους δυο μας δεν είπε τίποτα καθώς το χέρι του κατέβαινε στον μηρό μου χαϊδεύοντάς με. Οι ανάσες μας και ο υπόκωφος θόρυβος της πόλης που απλωνόταν κάτω μας ήταν οι μοναδικοί ήχοι που ακούγονταν μέσα στη βουβή αίθουσα συνεδριάσεων.

«Κοιτάξτε με, δεσποινίς Μιλς.» Η ήρεμη φωνή του έσπασε τη σιωπή κι εγώ ίσιωσα την πλάτη μου με το βλέμμα καρφωμένο μπροστά. Στράφηκα αργά προς το μέρος του ενώ το χέρι του γλιστρούσε στον γοφό μου. Μπορούσα να νιώσω την παλάμη του να έχει απλωθεί από τις άκρες των δαχτύλων του στο κάτω μέρος της πλάτης μου έως το σημείο όπου ο αντίχειράς του πίεζε τη μαλακή επιδερμίδα ακριβώς πάνω απ' τον κώλο μου. Κατέβασα το βλέμμα μου για να συναντήσω το δικό του. Εκείνος με κοίταζε επίμονα.

Έβλεπα το στήθος του να ανεβοκατεβαίνει. Η κάθε ανάσα του ήταν βαθύτερη από την προηγούμενη. Ένας μυς σφίχτηκε στο πιγούνι του καθώς ο αντίχειράς του άρχισε να προχωράει, γλιστρώντας αργά μπρος πίσω, χωρίς ποτέ τα μάτια του να αποχωρίζονται τα δικά μου. Περίμενε να τον σταματήσω. Είχα κάθε ευκαιρία να σπρώξω το χέρι του από πάνω μου ή απλώς να του γυρίσω την πλάτη και να φύγω. Τα συναισθήματά μου όμως ήταν πολύ μπερδεμένα για να μπο-

ρέσω να αντιδράσω. Ποτέ δεν είχα νιώσει έτσι και ποτέ δεν περίμενα ότι θα ένιωθα έτσι για εκείνον. Ήθελα να τον χαστουκίσω κι ύστερα να τον αρπάξω απ' το πουκάμισό του και να τον γλείψω στον λαιμό.

«Τι σκέφτεσαι;...» ψιθύρισε, ενώ το βλέμμα του ήταν ταυτόχρονα σαρκαστικό και ανήσυχο.

«Αυτό προσπαθώ να καταλάβω.»

Με το βλέμμα του ακόμα καρφωμένο στο δικό μου, άρχισε να γλιστράει το χέρι του χαμηλότερα. Τα δάχτυλά του κατέβηκαν στον μηρό μου, έως την άκρη της φούστας μου. Τη σήκωσε και με τις άκρες των δαχτύλων του ακολούθησε το λουράκι της ζαρτιέρας μου, τη δαντελένια άκρη της κάλτσας μου. Ένα μακρύ δάχτυλο γλίστρησε κάτω απ' το λεπτό ύφασμα και την κατέβασε αργά. Έπνιξα έναν αναστεναγμό, νιώθοντας ξαφνικά να λιώνω από μέσα προς τα έξω.

Πώς επέτρεπα στο σώμα μου να αντιδρά έτσι; Συνέχιζα να θέλω να τον χαστουκίσω· τώρα όμως, περισσότερο από αυτό, ήθελα να συνεχίσει. Μια έντονη φλόγα άρχιζε να φουντώνει ανάμεσα στα πόδια μου. Άγγιξε την άκρη απ' το κιλοτάκι μου και γλίστρησε τα δάχτυλά του κάτω απ' το ύφασμα. Τον ένιωσα να χαϊδεύει την ευαίσθητη σάρκα μου και να τρίβει απαλά την κλειτορίδα μου πριν σπρώξει μέσα μου τα δάχτυλά του, κι εγώ δάγκωσα το χείλι μου προσπαθώντας, μάταια, να πνίξω το βογκτό μου.

«Γαμώτο...» είπε πνιχτά. «Είσαι μούσκεμα.» Έκλεισε τα μάτια του. Έδειχνε να δίνει την ίδια εσωτερική μάχη με μένα. Χαμήλωσα το βλέμμα πάνω του και παρατήρησα ότι το μαλακό ύφασμα του παντελονιού του είχε φουσκώσει. Χωρίς ν' ανοίξει τα μάτια του, τράβηξε το δάχτυλό του και έπιασε στη χούφτα του το λεπτό δαντελένιο κιλοτάκι μου. Έτρεμε καθώς

σήκωνε το βλέμμα του πάνω μου, με την ένταση να διαγράφεται καθαρά στο πρόσωπό του. Με μια γρήγορη κίνηση έσκισε το εσώρουχό μου και ο ήχος της δαντέλας που σκιζόταν αντήχησε μέσα στη σιωπή.

Με τράβηξε άγρια απ' τους γοφούς, με σήκωσε και με ακούμπησε πάνω στο κρύο τραπέζι. Άνοιξε τα πόδια μου μπροστά του. Άθελά μου βόγκηξα όταν τα δάχτυλά του επέστρεψαν, γλιστρώντας ανάμεσα στα πόδια μου και μπαίνοντας ορμητικά μέσα μου. Ένωθα μια πρωτόγνωρα έντονη απέχθεια γι' αυτόν τον άντρα, το κορμί μου όμως με πρόδιδε. Ποθούσα να συνεχίσει ό,τι έκανε. Ήταν σατανικά καλός σ' αυτό. Δεν ήταν τα τρυφερά ερωτικά αγγίγματα στα οποία είχα συνηθίσει. Ο άντρας αυτός ήξερε να παίρνει αυτό που ήθελε και, όπως έδειχναν τα πράγματα, τη συγκεκριμένη στιγμή ήθελε εμένα. Το κεφάλι μου έγειρε στο πλάι καθώς στηρίχτηκα πίσω στους αγκώνες μου, νιώθοντας τον οργασμό μου να πλησιάζει απειλητικά.

Με τρόπο άκουσα τον εαυτό μου να κλαψουρίζει: «Ναι, συνέχισε...»

Εκείνος σταμάτησε, απομάκρυνε τα δάχτυλά του και τα έκλεισε σε μια γροθιά μπροστά του. Ανακάθισα, τον έπιασα από τη μεταξωτή γραβάτα του και τράβηξα απότομα το στόμα του πάνω στο δικό μου. Η αίσθηση των χειλιών του ήταν το ίδιο υπέροχη με την όψη τους: σφιχτή και απαλή. Ποτέ δεν με είχε φιλήσει κάποιος που να γνώριζε ολοφάνερα κάθε κίνηση –λάγνα, ορμητική και παιχνιδιάρικη– για να με κάνει να χάσω ολοκληρωτικά το μυαλό μου.

Δάγκωσα το κάτω χέιλι του καθώς τα χέρια μου κατέβηκαν βιαστικά στο παντελόνι του. Με γρήγορες κινήσεις έλυσα τη ζώνη του. «Ελπίζω να είσαι έτοιμος να τελειώσεις αυτό που άρχισες.»

Έβγαλε έναν πνιχτό θυμωμένο ήχο βαθιά μέσα απ' τον λαιμό του, άρπαξε το πουκάμισό μου και το έσκισε. Τα ασημένια κουμπιά σκορπίστηκαν πάνω στο μακρύ τραπέζι των συνεδριάσεων.

Τα δάχτυλά του γλίστρησαν πάνω απ' τα πλευρά μου κι έφτασαν στο στήθος μου. Οι αντίχειρές του έπαιζαν με τις σκληρές ρώγες μου, ενώ το σκοτεινό του βλέμμα ήταν καρφωμένο συνεχώς στο πρόσωπό μου. Οι παλάμες του ήταν μεγάλες και τόσο σκληρές που σχεδόν με πονούσαν, αντί όμως να μορφάσω ή να τραβηχτώ μακριά του πίεσα το στήθος μου επάνω τους. Ήθελα κι άλλο και πιο δυνατά.

Μουρμούρισε. Τα δάχτυλά του με έσφιξαν κι άλλο. Μου πέρασε απ' το μυαλό ότι θα μου άφηναν μελανιά και για μια στιγμή ένιωσα την αρρωστημένη επιθυμία να μου συμβεί. Ήθελα να έχω κάτι που να μου υπενθυμίζει αυτή την αίσθηση, το να γνωρίζω απόλυτα τι θέλει το κορμί μου, να είμαι απόλυτα απελευθερωμένη.

Έσκυψε μπροστά για να μου δαγκώσει τον ώμο και μου ψιθύρισε: «Είσαι πολύ καυλιάρη...»

Μην μπορώντας να τον πλησιάσω περισσότερο, του κατέβασα βιαστικά το φερμουάρ και άφησα το παντελόνι και το μποξεράκι του να πέσουν στο πάτωμα. Έσφιξα δυνατά τον πούτσο του, νιώθοντάς τον να πάλλεται μέσα στην παλάμη μου.

Ο τρόπος που πρόφερε συριχτά το *επώνυμό* μου –«Μιλς»– κανονικά θα έπρεπε να με είχε εξοργίσει, όμως εκείνη τη στιγμή ένιωθα μόνο ένα πράγμα: καθαρό, απόλυτο πόθο. Σήκωσε απότομα τη φούστα μου μέχρι ψηλά στα μπούτια μου και με έσπρωξε ξανά πάνω στο τραπέζι των συνεδριάσεων. Πριν προλάβω να αρθρώσω έστω και μία λέξη, με άρπαξε από τους

αστράγαλους, έπιασε τον πούτσο του και έκανε ένα βήμα μπροστά, μπαίνοντας ορμητικά βαθιά μέσα μου.

Δεν με πτόησε ούτε καν το δυνατό μουγκρητό μου –η αίσθηση αυτού του άντρα ήταν ό,τι καλύτερο υπήρχε στον κόσμο.

«Τι τρέχει;» σφύριξε μέσα από τα σφιγμένα δόντια του, με τους γοφούς του να χτυπάνε πάνω στα μπούτια μου, οδηγώντας τον πούτσο του βαθιά μέσα μου. «Δεν σ' έχουν ξαναγαμήσει έτσι; Δεν θα ήσουν τέτοια καυλιάρια αν σε γαμούσαν όπως πρέπει.»

Ποιος νόμιζε ότι ήταν; Και γιατί διάβολε με ερέθιζε τόσο το γεγονός ότι είχε δίκιο; Δεν είχα κάνει ποτέ σεξ οπουδήποτε αλλού παρά μόνο σε κρεβάτι και ποτέ δεν είχα νιώσει έτσι.»

«Έχω περάσει και καλύτερα!» τον προκάλεσα.

Γέλασε –ένα βουβό περιπαιχτικό γέλιο. «Κοίταξέ με...»

«Όχι.»

Τραβήχτηκε τη στιγμή ακριβώς που κόντευα να χύσω. Στην αρχή νόμισα ότι θα με άφηνε έτσι, μέχρι που με άρπαξε απ' τα μπράτσα και με τράβηξε απ' το τραπέζι. Τα χείλη και η γλώσσα του πίεζαν τα δικά μου.

«Κοίταξέ με», είπε ξανά. Τώρα πια που δεν ήταν μέσα μου, μπόρεσα να τον κοιτάξω. Ανοιγόκλεισε μια φορά τα μάτια του –αργά, με τις μακριές μαύρες βλεφαρίδες του σχεδόν να αγγίζουν το μάγουλό του και είπε: «Ζήτα μου να σε κάνω να χύσεις.»

Το ύφος του ήταν εντελώς λάθος. Ακούστηκε σχεδόν σαν ερώτηση, τα λόγια του όμως του ταίριαζαν απόλυτα –λόγια ενός τέλειου καθάρματος. Ήθελα να με κάνει να χύσω. Περισσότερο από οτιδήποτε. Όμως να πέσει φωτιά να με κάψει αν του ζητούσα ποτέ κάτι τέτοιο.

Χαμήλωσα τον τόνο της φωνής μου και τον κοίταξα. «Είστε ένας μαλάκας, κύριε Ράιαν...»

Το χαμόγελό του έδειχνε πως, ό,τι κι αν ήταν αυτό που ήθελε από μένα, το είχε πάρει. Ένωθα την έντονη επιθυμία να λιώσω τα αρχίδια του ανάμεσα στα γόνατά μου, τότε όμως δεν θα μπορούσα να πάρω αυτό που ήθελα.

«Παρακαλέστε, δεσποινίς Μιλς.»

«Παρακαλώ, άντε γαμήσου!»

Το επόμενο πράγμα που ένιωσα ήταν το κρύο τζάμι να πιέζει το στήθος μου και βόγκηξα από τη μεγάλη διαφορά θερμοκρασίας ανάμεσα σ' αυτό και την επιδερμίδα του. Είχα ανάψει. Όλο μου το σώμα ήθελε να νιώσει το άγριο άγγιγμά του.

«Τουλάχιστον τα λόγια και οι πράξεις σου συμφωνούν», βρυχήθηκε μες στο αυτί μου πριν με δαγκώσει στον ώμο. «Ανοιξε τα πόδια σου.»

Υπάκουσα κι εκείνος, χωρίς να διστάσει, με τράβηξε απ' τους γοφούς και μπήκε ορμητικά μέσα μου.

«Σου αρέσει το κρύο;»

«Ναι.»

«Πονηρό, βρόμικο κορίτσι. Σ' αρέσει να σε βλέπουν, έτσι;» ψιθύρισε, παίρνοντας τον λοβό του αυτιού μου ανάμεσα στα δόντια του. «Σε φτιάχνει που ολόκληρο το Σικάγο μπορεί να κοιτάξει εδώ πάνω και να σε δει να πηδιέσαι, σε τρελαίνει να νιώθεις το τζάμι να πιέζει τις ρώγες σου.»

«Σταμάτα να μιλάς, μου το χαλάς.» Δεν ήταν αλήθεια. Κάθε άλλο. Η σοβαρή φωνή του είχε μια διεγερτική επίδραση επάνω μου.

Εκείνος όμως απλώς γέλασε στο αυτί μου και μάλλον θα αντιλήφθηκε ότι ένα ρίγος διαπέρασε το κορμί μου. «Θέλεις να σε βλέπουν να χύνεις;»

Αντί γι' απάντηση, βόγκηξα. Οι βίαιες ωθήσεις του με πίεζαν όλο και περισσότερο πάνω στο γυαλί και δεν με άφηναν να αρθρώσω λέξη.

«Πες το. Θέλεις να χύσεις, δεσποινίς Μιλς; Απάντησέ μου, αλλιώς θα σταματήσω και θα σε βάλω να μου τον γλείψεις», είπε συριχτά, μπαίνοντας όλο και πιο βαθιά μέσα μου με κάθε του ώθηση.

Το κομμάτι του εαυτού μου που τον μισούσε διαλυόταν σαν τη ζάχαρη πάνω στη γλώσσα μου, ενώ το κομμάτι του εαυτού μου που επιθυμούσε όλα όσα εκείνος είχε να μου δώσει συνεχώς φούντωνε, καυτό και απαιτητικό.

«Δεν έχεις παρά να μου το ζητήσεις.» Έσκυψε μπροστά, ρούφηξε τον λοβό του αυτιού μου ανάμεσα στα χείλη του κι ύστερα μου έδωσε μια δυνατή δαγκωματιά. «Σου υπόσχομαι ότι θα σ' το δώσω.»

«Παρακαλώ...» είπα, κλείνοντας τα μάτια για να κρατήσω μακριά οτιδήποτε άλλο και απλώς να τον νιώσω. «Παρακαλώ. Ναι...»

Με εξερεύνησε με το χέρι του, χαϊδεύοντας με τα δάχτυλά του την κλειτορίδα μου με την τέλεια πίεση, τον τέλειο ρυθμό. Ένιωθα το χαμόγελό του στο πίσω μέρος του λαιμού μου και, όταν άνοιξε το στόμα του και πίεσε τα δόντια του στην επιδερμίδα μου, έλιωσα. Η θερμότητα απλώθηκε προς τα κάτω στη σπονδυλική μου στήλη, τύλιξε τους γοφούς μου, έφτασε ανάμεσα στα μπούτια μου, και με έσπρωξε απότομα προς τα πίσω, πάνω του. Οι παλάμες μου κόλλησαν πάνω στο τζάμι, ολόκληρο το κορμί μου έτρεμε από τον οργασμό που με κατέκλυζε, κόβοντάς μου την ανάσα. Όταν τελικά ηρέμησα, εκείνος τραβήχτηκε και με γύρισε για να τον αντικρίσω, σκύβοντας το κεφάλι του για να ρουφήξει τον λαιμό, το σαγόني, το κάτω χέιλι μου.

«Πες ευχαριστώ...» ψιθύρισε.

Έχωσα τα χέρια μου μες στα μαλλιά του και τα τράβηξα με δύναμη, ελπίζοντας να τον κάνω να αντιδράσει, για να καταλάβω αν ήταν στα καλά του ή είχε παραισθήσεις. *Τι κάνουμε;*

Βόγκηξε, με έπιασε απ' τα χέρια και φίλησε τον λαιμό μου, ξανά και ξανά, πιέζοντας τον πούτσο του στο στομάχι μου. «Τώρα κάνε με εσύ να νιώσω καλά.»

Ελευθέρωσα το ένα χέρι μου, το κατέβασα στον πούτσο του κι άρχισα να τον χαϊδεύω. Ήταν βαρύς και μεγάλος, χωρούσε τέλεια στην παλάμη μου. Ήθελα να του το πω, αλλά προτιμούσα να πέσει φωτιά να με κάψει παρά να του ομολογήσω πόσο υπέροχη ήταν η αίσθησή. Προτίμησα να τραβηχτώ απ' τα χείλη του και να τον κοιτάξω με μισόκλειστα μάτια.

«Θα σε κάνω να χύσεις τόσο δυνατά που θα ξεχάσεις πως πρέπει να φέρεσαι σαν να είσαι ο μεγαλύτερος μαλάκας του κόσμου...» ψιθύρισα γλιστρώντας προς τα κάτω πάνω στο τζάμι ενώ έπαιρνα αργά αργά ολόκληρο τον πούτσο του στο στόμα μου, έως το λαρύγγι μου. Το σώμα του σφίχτηκε κι έβγαλε ένα βαθύ βογκητό. Σήκωσα πάνω του το βλέμμα μου –οι παλάμες και το μέτωπό του ακουμπούσαν στο τζάμι, τα μάτια του ήταν σφιχτά κλειστά. Έδειχνε τρωτός, έδειχνε υπέροχα παραδομένος.

Όμως δεν ήταν τρωτός. Ήταν το μεγαλύτερο καθίκι στον πλανήτη κι εγώ ήμουν πεσμένη στα γόνατα μπροστά του. Δεν ήταν δυνατόν.

Αντί λοιπόν να του δώσω αυτό που ήξερα ότι ήθελε, σηκώθηκα, κατέβασα τη φούστα μου και τον κοίταξα. Μου ήταν πιο εύκολο τώρα που εκείνος δεν με άγριζε και δεν μου έκανε πράγματα που δεν ήταν δουλειά του να μου κάνει.

Τα δευτερόλεπτα κυλούσαν χωρίς κανέναν απ' τους δυο μας να απομακρύνει το βλέμμα του.

«Μα τι διάολο κάνεις;» είπε με βραχνή φωνή. «Γονάτισε και πάρ' τον στο στόμα σου.»

«Ούτε με σφαιρές...»

Έκλεισα το πουκάμισό μου που είχε μείνει χωρίς κουμπιά και άρχισα να απομακρύνομαι ελπίζοντας ότι τα τρεμάμενα πόδια μου δεν θα με πρόδιδαν.

Μπήκα στο γραφείο μου, άρπαξα την τσάντα μου και φόρεσα βιαστικά το σακάκι μου προσπαθώντας απελπισμένα να το κουμπώσω με τα τρεμάμενα δάχτυλά μου. Ο κύριος Ράιαν δεν είχε βγει ακόμα από την αίθουσα συνεδριάσεων κι εγώ έτρεξα προς το ασανσέρ. Προσευχόμουν να προλάβω να μπω για να μην αναγκαστώ να τον αντιμετωπίσω ξανά.

Δεν επέτρεπα στον εαυτό μου ούτε καν να σκεφτεί τι είχε συμβεί μέχρι να φύγω από εκεί μέσα. Τον είχα αφήσει να με γαμήσει, να μου προσφέρει τον φοβερότερο οργανισμό της ζωής μου κι ύστερα τον είχα παρατήσει με το παντελόνι πεσμένο γύρω απ' τους αστραγάλους του, μέσα στην αίθουσα συνεδριάσεων της εταιρείας, με τα αρχίδια του πρησμένα τόσο που κανέναν άντρας δεν μπορεί ν' αντέξει. Αν αυτή ήταν η ζωή κάποιου άλλου, θα τη θεωρούσα γαμάτη. Δυστυχώς δεν ήταν.

Σκατά.

Η πόρτα του ασανσέρ άνοιξε και μπαίνοντας μέσα πίεσα αμέσως το κουμπί. Μετρούσα αντίστροφα τους ορόφους. Μόλις το ασανσέρ έφτασε στο ισόγειο, διέσχισα την είσοδο τρέχοντας. Άκουσα φευγαλέα τον φύλακα να σχολιάζει μέχρι πόσο αργά δούλευα, όμως εγώ τον χαιρέτησα απλώς και τον προσπέρασα βιαστικά.

Με κάθε βήμα μου η ένταση ανάμεσα στα πόδια μου μου υπενθύμιζε τα γεγονότα της τελευταίας ώρας. Έφτασα στο αυτοκίνητό μου, το ξεκλείδωσα με το τηλεχειριστήριο, άνοιξα την πόρτα και βούλιαξα στην ασφάλεια του δερμάτινου καθίσματος. Κοιτάχτηκα στον καθρέφτη.

Γάμησέ τα. Τι στο διάολο είχε συμβεί;

ΜΙΑ ΦΙΛΟΔΟΞΗ ΑΣΚΟΥΜΕΝΗ ΕΝΑΣ ΤΕΛΕΙΟΜΑΝΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΙ ΕΝΑ ΣΩΡΟ... "ΚΟΣΜΗΤΙΚΑ" ΕΠΙΘΕΤΑ

Η Χλόη Μιλς —πανεξυπνη, εργατική, ένα βήμα πριν πάρει το MBA της— έχει μόνο ένα πρόβλημα: τον Μπένετ Ράιαν, το αφεντικό της. Είναι απαιτητικός, απότομος, αναισθητός και, δυστυχώς γι' αυτή, πραγματικά ακαταμάχητος. Με δυο λόγια... ένα όμορφο κάθαρμα.

Ο Μπένετ επέστρεψε στο Σικάγο από τη Γαλλία για να αναλάβει ουσιαστικό ρόλο στην επιτυχημένη διαφημιστική εταιρεία της οικογένειάς του. Το πρόβλημά του είναι πως δεν είχε ιδέα ότι η ασκούμενη που τον βοηθούσε όσο βρισκόταν στο εξωτερικό ήταν το πανέμορφο, αθώα προκλητικό —και εντελώς εξοργιστικό— πλάσμα που είναι πλέον αναγκασμένος να βλέπει μπροστά του καθημερινά. Παρά τις φήμες που τον ακολουθούν, πάντα απέφευγε τις ερωτικές περιπέτειες στον εργασιακό χώρο. Η Χλόη όμως είναι φοβερός πειρασμός, και είναι διατεθειμένος να παρακάμψει τους κανόνες —για την ακρίβεια, να τους ποδοπατήσει— προκειμένου να την κάνει δική του. Σε κάθε ευκαιρία, οπουδήποτε, ανά πάσα στιγμή.

Καθώς το αμοιβαίο πάθος κορυφώνεται και πλέον αγγίζει επικίνδυνα όρια, ο Μπένετ και η Χλόη πρέπει να αποφασίσουν τι είναι πρόθυμοι να θυσιάσουν προκειμένου να κερδίσουν τον έρωτα.

«Σκηνές παθιασμένου σεξ, προκλητική γλώσσα, έντονο συναίσθημα. Τι κοκτέιλ!»

—S.C. Stephens, συγγραφέας
του μπεστ σέλερ *Thoughtless*

Κεστός: ένα από τα σημαντικότερα σύμβολα της Αφροδίτης, το μυθικό πανί, το οποίο, σύμφωνα με τον Όμηρο, δίνει ερωτική δύναμη σε όποιον το έχει.

Κι έλωσε από τα στήθια της τον πλουμασμένο τον κεστό,
που είχε μέσα του όλων των ειδών το μάγισ

—Όμηρου *Ιλιάδα*, 14.214-5

www.kestos.gr

ISBN 978-960-461-610-7

9 789604 616107